

„Várom az Urat, várja a lelkem, és bízom ígéretében. Lelkém várja az Urat, jobban, mint az Ő rök a reggelt, mint az Ő rök a reggelt. Bízál, Izráel, az ÚRban, mert az ÚRnál van a kegyelem, és gazdag ő, meg tud váltani. Meg is váltja Izráelt minden bűnéből.” (Zsoltárok 130,5-8)

Advent van, a készülődés ideje. A hosszú éjszakák és a rövid nappalok ideje. Az az idő, amikor csikorgóra válik a reggeli ébredés, és didergővé az utcán való járás. Az az időszak van, amikor a mézeskalács, fahéj, narancs és szegfűszeg illata tölti be a házakat, minden szoba tele van elsuttogott és elrejtett titokkal. Várjuk az Urat. Belátható közelségbe jön a betlehemi bölcső. Emlékezni fogunk. Emlékezni az Isten Fiára, aki eljött ebbe a világba. Ebbe a világba, amelyben – különösen mostanában – olyan sok szomorúság, tragédia, szenvedés van. A világunkban helyet kap a születés és a halál, a könny és a kacagás. Isten ebbe a világba küldte el a Fiát.

Izrael adventje

Amikor a zsoltáros ezt a mondatot írta, valószínűleg nem gondolt még a messiásra, csak Istennel akart találkozni szükségében, fájdalmában. Ez egy ember hangja, egy adott kor problémái között. Élete mélységéből indul el Isten felé, vár, elcsendesedik, befelé fordul, és átéli a csodát, hogy nem váraкоzik hiába, mert Isten a válaszok Istene is. Felismeri, hogy a várakozás Istenre nem azt jelenti, hogy hol velünk van az Úr, hol pedig nem. Azt jelenti, hogy várni kell Isten cselekvésére: az Ő kinyilatkoztatása, ami kell időben megtörténik. Isten belép az ember életébe, szól, és cselekszik.

Ezek a mondatok a zsoltárból összeforrtak a zsidó nép sok évszázados adventjével, amikor várták a megváltót, aki megszabadítja őket az elnyomóktól, aki beteljesíti Isten minden ígétét. Ennek a népnek a hitét ilyen komolyan meghatározta, sőt a mai napig meghatározza, a várakozás. Erről szólnak a próféták, a kijelentések, az imádságok, a szertartások. Káprázatos történetek szólnak a váradalomról, és arról, hogy milyen is lesz az, amikor eljön a messiás, és uralma megvalósul itt a földön, hogy milyen is lesz a béke korszaka, amikor majd nem lesz többé elnyomás, megaláztatás, leigázás. Izráel királya a népe között fog trónolni, és a többi nép mind odagyűlik a Sionra. Nagy dolgokat vártak, rendkívülit.

Mária adventje

Ami meg is történt a Krisztusban, bár nem olyan látványosan cselekedett az Isten, mint ahogy azt sokan várták, hanem a maga csendes, titokzatos módján. Az angyal meglátogatott egy fiatal, házasság előtt álló leányt, aki fogant a Szentlélektől, hogy hónapokkal később elele adjon Jézusnak, aki valóban a világ ura, és Megváltója bűneiből. Csendesen, Isten belép a világba, és ettől a perctől kezdve az már többé nem a régi. Beteljesedik az ígét, közeledek a Messiás, de nincs csinnadratta, látványosság, és nincs káprázat. Ehelyett van egy jövendő, boldog édesanya, akiről Erzsébet ezt mondja találkozásukkor: *„Boldog aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.” (Lk. 1:45)*

A mindennapok adventjének csodája

Az advent a titokzatos, csendes és bizalomteljes várakozás időszaka. Ez, pedig nem erre a néhány hétre vonatkozik csupán, hanem minden napra, egy egész életre. Mi sokszor nagy, és látványos csodákra várunk. Vannak olyanok, és milyen jó, hogy vannak, mert újra és újra megállítanak bennünket, és felhívják a figyelmünket Isten hatalmára és mindenhatóságára. Jó ezekre rácsodálkozni, és dicsérni Istent értük. Van, hogy Isten megteszi értünk a csodát, de ez nem törvényszerű. Az igazi csoda az Ő jelenléte, a többi csak a ráadás.

A mindennapok adventjében a titokzatos isteni jelenlét a különleges. Nem csupán mi vagyunk tele meglepetéssel, hanem Isten is ajándékokat tartogat a számunkra. Nem csupán mi suttogunk titkokat egymás fülebe, hanem Isten halk, szelíd és szeretetteljes hangját is meghallhatjuk a szürke hétköznapiokban. Az Ő csodája az, ahogy megszólít, és magához hív. Tudhatom, hogy szava, ígérte, szabadítása nekem szól, felismerem a hangját, és engedelmeskedek neki, ahogy hajdan Mária tette. Az a titok, ahogy észreveszem, hogy nem vagyok egyedül a magányban, hogy neki még hozzám, csetlő-botló követőjéhez is van szava. Az a titok, ahogy megértem, hogy Krisztus keresztje rólam szól, miattam történt. Az a titok, ahogy szépen, csendesen átalakul az életem a Vele való járásban, ahogy kinyílik a szemem, és meglátom magam körül a szükséglet, a fájdalmat, s örömet, és már képtelen vagyok érzéketlenül továbbmenni, hanem le kell hajolnom a másikhoz, át kell ölelnem, sírnom, vagy épp nevetnem kell vele. Az a titok, ahogy észreveszem, hogy többé már nem vagyok ugyanaz, aki voltam, mert Valaki, Jézus Krisztus bennem él, és munkálkodik. Ámen.

(Berényiné Csinády Melinda)

